

Folkets nåde

David Wilkerson May 14, 2001

Forfatteren av Hebreerbrevet forteller oss: "For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår skrøpelighet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd." (Hebr. 4:15).

De fleste kristne er kjent med dette verset. Det forteller oss at vår yppersteprest Jesus, føler våre lidelser sammen med oss. Det greske ordet for medlidenhet her betyr "sympati, som kommer av å ha erfart de samme slags lidelser." Med andre ord så blir vår Herre personlig berørt av enhver ulykke, smerte, forvirring og fortvilelse som rammer oss. Det er ingenting vi har erfart som han ikke har erfart også, på en eller annen måte.

Fordi vi har en så stor yppersteprest, så blir vi formant: "La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid." (Hebr. 4:16). Vi blir fortalt: "Din frelser vet akkurat hva du går gjennom. Og han vet akkurat hvordan han skal gi deg sin nåde." Mitt spørsmål er, når vi er i en tid med store behov, hvordan skal vi "finne nåde", slik Hebreerbrevet antyder?

Jeg har hørt de fleste teologiske definisjoner på nåde: ufortjent gunst, Guds godhet, hans spesielle kjærlighet. Men nåden tok på seg en annen betydning for meg sist desember, da mitt elleve år gamle barnebarn Tiffany gikk gjennom prøver på grunn av en mulig svulst i hjernen. Min kone Gwen og jeg var på sykehuset med vår datter Debbie og hennes mann Roger den dagen legene utførte prøvene på vårt dyrebare barnebarn. Og mens vi ventet for å få høre resultatene var alt vi kunne gjøre å be om nåde.

Alt hadde skjedd så plutselig. Bare dagen før hadde Debbie og Roger ringt oss om forbønn da de tok med Tiffany til legen. Hun hadde hatt forferdelig hodepine, og nå hadde hun begynt å blø fra øyet. Da vi la på sa jeg til Gwen: "Livet er så skrøpelig. En enkelt telefon kan snu hele din verden på hodet."

Neste dag, da vi ankom sykehuset i Virginia, så Gwen og jeg fortvilte foreldre i alle korridorene. De bar bekymrede uttrykk mens de forberedte seg på mulige dårlige nyheter om sine barn. Ofte skrek noen i smerte da de forferdelige ordene "det er ondartet" ble gitt dem, og de gikk fullstendig i oppløsning.

Mens vi alle ventet på å få høre Tiffany's laboratorieresultater, ba jeg stille om styrke til å godta uansett hvilken dom som måtte komme. I det øyeblikket betydde det ingenting for meg hva den teologiske definisjonen på nåde var. For meg betydde det å ha Guds fred, og å motta enhver nyhet uten å få panikk. Jeg ba: "Herre, vi vet at du gjør alle ting rett. Vi setter vår tillit til deg. Ikke la oss synde med våre lepper. Gi oss din nåde til å utholde dette."

Så kom strømmen av dårlige nyheter: Tiffany hadde en stor svulst av det verste slaget. Den var ondartet.

Jeg hadde hørt dette forferdelige ordet "ondartet" åtte ganger før. Gwen, Debbie og vår yngste datter Bonnie hadde alle kjempet mot kreften. Takket være Herren så har de alle overlevd hver eneste forferdelige prøvelse. Allikevel, hver gang vi mottok de dårlige nyhetene, så var det det verste budskapet noen kunne ha fortalt meg. Jeg kan ikke fortelle deg hva Gwen og jeg gikk igjennom i det øyeblikket med vår datterdatter Tiffany. Jeg kan bare fortelle deg at min smerte drev meg til Jobs bok.

Job var en gudfryktig mann som hadde et nært forhold til sin familie. Han og hans kone hadde ti voksne barn, syv

sønner og tre døtre. Job ba daglig for sine barn, og ofret brennoffer på deres vegne: "For Job sa: Kanskje mine sønner har syndet og sagt Gud farvel i sitt hjerte. Slik gjorde Job alltid." (Job 1:5).

Job hadde ingen anelse om hva som foregikk i himmelen mellom Gud og Satan på det tidspunktet. Han ble aldri advart om at plutselig ulykke var i ferd med å ramme hans familie. Og Bibelen maler en forferdelig scene: innen utløpet av en enkelt dag mistet ikke bare Job sine tjenere og eiendeler, men alle hans ti barn døde i naturkatastrofer. (Se Job 1:13-22).

Når ulykken rammer er det bare to måter å reagere på.

Prøv å forestille deg Job og hans kones tragiske tap. I løpet av bare noen timer hadde alt som var dyrebart for dem blitt revet ut av livene deres: hver eneste elsket sønn og datter, hver eneste kjær tjener og hushjelp. Selv i sin største sorg og smerte valgte Job å reagere i henhold til det gode alternativ. Hans sørgende kone valgte det gale.

Jobs kone må ha blitt bitter da hun overhørte en budbringer som sa: "Guds ild fór ned fra himmelen ... og brente dem opp." (Job 1:16). Da de forferdelige nyhetene sank inn nektet denne kvinnen å bli trøstet. Og hun anklaget Gud i sin dårskap og nødde sin ektemann: "Si Gud farvel og dø!" (2:9). Hun sa, i hovedsak: "Hvorfor ville Herren føre en slik utenkelig tragedie ned over denne gudfryktige familien?"

Personlig kan jeg ikke klandre Jobs kone for hennes reaksjon. Dersom jeg hadde mistet alle mine barn og kjære i løpet av en enkelt ettermiddag, så kunne det være at jeg fant mitt eget hjerte i samme tilstand som hennes. Jeg tror at da de forferdelige beskjedene kom, så døde ganske enkelt Jobs kone innvendig. Hun var fremdeles fysisk i live, men i sitt hjerte var hun gått bort.

Men det var enda en forferdelig tragedie i vente. Snart ble hennes ektemann slått med smertefulle byller fra isse til fotsåle. Job endte med å sitte i en askehaug og skrape sin kropp med potteskår for å lindre sin smerte. Synet av denne syke mannen var så grusomt at folk vendte seg bort i avsky. Selv Jobs venner kjente ham ikke igjen med det samme. Med en gang de gjorde det, så var de ikke i stand til å se på ham. De satt på avstand fra ham, sørgende og gråtende over det som hadde skjedd med deres venn.

I mellomtiden må sorgen ha gjort Jobs kone fullstendig lammet. Hennes minner om gledesfylte familiesamlinger, i tillegg til hennes håp for fremtiden hadde blitt knust. Hele hennes verden hadde falt sammen rundt henne. Hun ville aldri erfare en slik glede og et slik håp igjen. Nå døde alt inne i henne: kjærlighet, håp, tro. Og sinne og vantro fylte hennes sjel.

Job sørget også dypt. Denne mannen var i sterkt behov for et trøstens ord. Men i stedet eksploderte hans kone og sa: "Holder du deg like uklanderlig?" (2:9). To ting er antydning i denne fortvilte kvinnens stikkende ord. Først spurte hun: "Hvilken forferdelig, hemmelig synd har du begått Job, som fører en slik forferdelig Guds dom over oss? Ikke prøv å overbevis meg om at du fremdeles er en uklanderlig mann."

For det andre så antydning hun: "Så det er slik Gud behandler en rettfærdig familie? Vi har holdt familieandakt hver dag i alle år. Vi har vandret ustraffelig for Herren. Og vi har brukt av vår overflod til å velsigne de fattige. Hvorfor vil Herren frarøve oss alt som er dyrebart for oss? Jeg kan ikke tjene en Gud som vil tillate dette å skje."

Deretter ytret denne forstyrrede kvinnen disse forferdelige ord: "Si Gud farvel og dø!" (2:9). Hun vedgikk: "Jeg er allerede død Job. Hva ellers er igjen for meg? Det er bedre å dø enn å være uten våre barn. Så kom igjen. Forbann Gud, og dø sammen med meg."

Hennes tilstand illustrerer den forferdelige kamp mot fienden som hver og en av oss står overfor når tragedien rammer. Jeg så nylig denne kampen i en ung kvinne som satt overfor meg på flyet. Jeg la merke til at hun gråt stille. Jeg fortalte henne at jeg var en pastor og spurte om jeg kunne hjelpe henne. Hun svarte: "Sir, jeg kan bare ikke tro på din Gud."

Hun fortalte meg at hennes far hadde dødd plutselig. Hun beskrev ham som en god mann, en som alltid hadde gitt seg selv til å hjelpe andre. Nå fortalte denne kvinnen meg, gjennom bitre tårer: "Jeg kan ikke tro på en Gud som ville drepe en far på høyden av sitt liv." Hun hadde valgt det forferdelige alternativet til Jobs kone: hun klandret Gud, og nå begynte hun å virvle ned i fortvilelsen. Selv om hun var fysisk i live, så var hun død på innsiden. Job valgte det gode alternativet.

Selv om Jobs sorg også var "meget stor" (Job. 2:13), så stolte han på Gud midt i sin sorg og smerte. Lik sin

sørgende kone lengtet også han etter å få dø. Hans fortvilelse var så overveldende at han ønsket at han aldri hadde blitt født. Men allikevel uttalte Job midt i alt dette: "Selv om han slår meg, vil jeg stole på ham." (Job 13:15).

Job sa i virkeligheten: "Det betyr ingenting om disse byllene fører meg i graven. Jeg vil fortsette å stole på Herren. Jeg vil aldri oppgi min tillit til at han vet hva han gjør. Selv om jeg ikke forstår noe av denne tragedien, så vet jeg at Gud har en evig hensikt. Selv om han velger å slå meg i hjel, så vil jeg stole på ham til mitt siste åndedrag."

Til tider har jeg, lik kong David, uttrykt tårevåt sorg. David skrev: "Å, om jeg hadde vinger som duen! Da ville jeg fly bort og finne meg et sted å bo. Jeg ville skynde meg og søke et tilfluktssted for den voldsomme vind, for stormen." (Sal 55:7, 9). Men jeg må innrømme at jeg aldri har opplevd slik sorg som Job. Jeg har aldri kommet til det punkt at jeg ønsket at jeg var død.

På det sykehuset i Virginia så Gwen og jeg eksempel på begge typer reaksjoner. Sakene var så tragiske: Et to år gammelt barn hadde falt tjueen etasjer og ble behandlet for alvorlige hodeskader. Et annet kritisk skadd spedbarn hadde blitt fraktet til sykehuset i all hast med helikopter. En spinkel liten pike, blek og svak, gikk forbi oss mens hun puffet stativet med intravenøs veske. En annen liten pike hadde flippet helt ut og snakket bare sludder.

Vi kunne vanligvis si hvilke foreldre til disse lidende barna som var kristne. Når vi gikk forbi noen av rommene følte vi en stor fred. I de tilfellene merket vi Guds opprettholdende kraft i virksomhet, mens foreldrene lente seg mot og hvilte på Guds Ord.

Mens i andre rom hersket den ytterste kaos og uorden. Vi kunne faktisk føle håpløsheten til noen foreldre. De klandret Gud og spurte: "Hvorfor ville en god Gud tillate dette?" Vi så dem vandre frem og tilbake i korridorene mens de rasende grublet: "Hvorfor, hvorfor, hvorfor?"

Når din ulykke kommer, så har du et valg å ta. Du kan bli sint på Gud og stadig spørre. "Hvorfor?" Eller du kan si: "Herre, uansett hva som skjer, så vet jeg at du har nåde og kraft til å holde meg oppe." Som etterfølgere av Jesus, så må vi ganske enkelt løpe til vår yppersteprest for å få den Hellige Ånds barmhjertighet og trøst. Og vi må stole på Guds allvitende nåde. Til tider kan vi gråte, sørge og lengte etter å dø. Vi trenger ikke å være i stand til å sove, våre sinn i opprør, fulle av spørsmål. Allikevel tillater Gud oss å gjennomgå alle disse tingene. De er alle en del av hans helbredelsesprosess.

Men, hvordan finner vi hans nåde til å hjelpe oss i våre tider med behov? Hvordan blir hans nåde delt ut til oss? Når vi er midt i en krise, så kan vi ikke stole på en tåkete teologisk definisjon. Vi trenger Guds virkelige hjelp. Hvordan får vi denne nåden inn i vårt hjerte, vår sjel, vår fysiske kropp når vi har det vondt?

Jeg tror at vi blir berørt av Guds nåde på minst to vidunderlige måter:

1. Gud deler ut sin nåde gjennom åpenbaring midt i våre prøvelser, noe vi aldri ville gripe i våre gode dager.

Gjennom hele Skriften, så kom de største åpenbaringer av Guds godhet til folk i deres perioder med vanskeligheter, ulykker, isolasjon og tøffe tider. Vi finner et eksempel på dette i livet til Johannes. I tre år så var denne disippelen i "Jesu fang." Det var en tid med den ytterste hvile, fred og glede, uten vanskeligheter eller prøvelser. Men i løpet av hele denne tiden mottok Johannes veldig få åpenbaringer. Han kjente Jesus bare som Menneskesønnen. Så når mottok Johannes sin åpenbaring om Kristus i all hans herlighet?

Det skjedde først etter at Johannes ble slept i lenker fra Efesus. Han ble dømt til eksil på øya Patmos, hvor han måtte gjøre straffarbeid. Han var isolert, uten fellesskap, ingen familie eller venner til å trøste ham. Det var en tid i den ytterste fortvilelse, det mørkeste tidspunktet i hans liv.

Men det var da Johannes mottok den åpenbaringen om sin Herre som skulle bli den siste boken i Skriften: Åpenbaringsboken. Midt i denne mørke stund kom den Hellige Ånds lys til ham. Og Johannes så Jesus som han aldri hadde sett ham. Han så Jesus bokstavelig som Guds Sønn.

Johannes hadde aldri mottatt denne åpenbaringen mens han var sammen med de andre apostlene, eller til og med i løpet av Jesu dager på jorden. Men nå, i hans mørkeste time, så Johannes Kristus i all sin herlighet som utbrøt: "Jeg er ... den levende. Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nøklene til døden og dødsriket." (Åp. 1:18). Denne utrolige åpenbaringen fikk Johannes til å falle på sitt ansikt. Men Jesus løftet ham opp og han viste ham nøklene han holdt i hånden. Og han forsikret Johannes: "Frykt ikke" (samme vers).

Jeg tror at denne åpenbaringen kommer til enhver bedende, såret tjener i hans eller hennes øyeblikk av behov. Den Hellige Ånd sier: "Jesus holder alle nøklene til livet og døden. Så alle menneskers bortgang hviler i hans hender. Derfor kan aldri Satan ta deg eller noen medlem av din familie. Kristus alene bestemmer din evige skjebne. Så dersom han vrir om en nøkkel så er det en grunn for det. Og den grunnen kjenner bare han, Faderen og den Hellige Ånd."

Denne åpenbaringen er ment å skulle bringe fred til våre hjerter. Lik Johannes skal vi forestille oss Jesus stående foran oss, mens han holder nøklene til livet og døden, og forsikrer oss: "Ikke vær redd. Jeg holder alle nøklene." Hva skal vårt svar være? Lik Job skal vi si i tro: "Herren gav, og Herren tok, Herrens navn være lovet!" (Job 1:21).

En plaget pastor skrev følgende: "For femten år siden hadde min kone brystkreft. Nå har hun fått diagnosen kreft i bukspyttkjertelen. Hun må kanskje plasseres på et pleiehjem. I førti år har jeg vært involvert i Guds arbeide. Jeg må undres, var alt dette arbeidet forgjeves? Regnes det ikke som noe? Vil ikke Gud gi oss en pause?"

Jeg sier til denne kjære broderen: Jeg tror at akkurat nå, i din mørkeste time, så ønsker Jesus å åpenbare sin Gud(dommelig)het for deg. Ja, du smertes dypt. Men dersom du stoler på ham midt i din smerte, så vil du komme inn i en åpenbaring som vil åpne dine øyne for ting du aldri har sett eller forstått. Og du vil bli brukt av Herren til å hjelpe mange andre.

Jakob mottok også stor åpenbaring i sin mørkeste time.

Bibelen forteller oss at Jakob mottok en utrolig åpenbaring gjennom et ansikt til ansikt møte med Gud: "Jakob kalte stedet Pniel*, for, sa han, jeg har sett Gud åsyn til åsyn, og enda berget livet." (1.Mos. 32:30). Hva var omstendighetene rundt denne åpenbaringen? Det var det dypeste, mest skremmende tidspunkt i Jakobs liv. På denne tiden var Jakob fanget mellom to mektige krefter: hans rasende svigerfar Laban, og hans fiendtlige, bitre bror Esau.

Jakob hadde nettopp arbeidet i over tjue år for Laban, som hadde bedratt ham gang på gang. Til slutt hadde Jakob fått nok. Så uten å fortelle det til Laban, tok han familien sin og flyktet.

Laban dro etter ham fra øst med en liten hær, rede til å drepe Jakob. Men bare da Gud advarte Laban i en drøm om ikke å skade Jakob lot denne mannen svigersønnen sin dra. Men, ikke før var Laban ute av bildet, før Esau kom fra vest. Han ledet også en hær på ca. 400 mann, rede til å drepe sin bror for å ha stjålet hans førstefødselsrett.

Jakob sto overfor den fullstendige ulykke, overbevist om at han kom til å miste alt. Ting så ytterst håpløse ut. Men i denne mørke stund hadde Jakob et møte med Gud som han aldri hadde hatt det før. Han sloss med en engel som lærde mener var Herren selv. Og etterpå sa han: "Jeg har sett Gud åsyn til åsyn, og enda berget livet." (32:30).

Tenk nå tilbake til Job. Denne mannen var også i sin mørkeste stund. Han hadde utholdt overveldende sorg, intens fysisk smerte, den ytterste avvisning av sine venner. Men i Jobs mørkeste time åpenbarte Gud seg for ham i en virvelvind. Og Herren ga denne mannen en av de største åpenbaringer av seg selv som noensinne er bevitnet av noe menneske.

Gud tok Job med opp i kosmos, og deretter ned i havets dyp. Han ledet ham inn i selve skapelsens hemmeligheter. Og Job så ting som intet menneske noensinne hadde sett. Han ble vist Guds ytterste herlighet og majestet. Job kom ut av denne erfaringen med å prise Gud og sa: "Jeg vet at du kan gjøre hva som helst Herre. Jeg omvender meg fra å ha stilt spørsmål ved dine dommer. Jeg ser at alt er under din kontroll og ledet av din nåde. Du har hatt en plan hele tiden. Jeg har bare hørt om deg før, men nå har jeg faktisk sett deg med mine øyne." (se Job. 42:2-5).

Noe vidunderlig skjer når vi bare stoler på ham. En fred kommer over oss som gjør oss i stand til å si: "Det betyr ingenting hva som kommer ut av denne ildprøven. Min Gud har alt under kontroll. Jeg har intet å frykte."

Du kan innvende: "Men jeg vil heller at Gud skal ordne alt, og ta bort min smerte og sorg. Jeg nøyer meg gledelig med mindre åpenbaring." Nei, åpenbaringen som kommer til deg har mer til hensikt enn bare alene til trøst for deg. Den er ment å skulle gjøre deg til en nådegiver, til å dele ut Guds helbredende nåde til andre.

2. Gud deler ut sin nåde gjennom sitt folk.

Gud bruker ofte engler til å tjenestegjøre overfor mennesker. Men mest så bruker han sitt eget omsorgsfulle folk til å dele ut sin nåde. Dette er en av grunnene til at vi er gjort til deltakere av hans nåde: for å være kanaler for den. Vi

er ment å skulle dele den ut til andre. Jeg kaller dette "folkets nåde."

"Men til hver enkelt av oss ble nåden gitt etter det mål som Kristi gave tilmåles med." (Ef. 4:7). På grunn av trøsten vi blir gitt gjennom Guds nåde, så er det umulig for noen av oss å fortsette å sørge hele vårt liv. På et eller annet punkt, mens vi blir helbredet av Herren, begynner vi å bygge opp et reservoar av Guds nåde.

Jeg tror dette er det Paulus mente da han skrev: "For dette evangelium er jeg blitt tjener i kraft av den Guds nådes gave som er gitt meg ... å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom" (3:7-8). " ... for dere står sammen med meg i nåden." (Fil. 1:7). Apostelen kommer med en dypsindig uttalelse. Han sier: "Når jeg går til Guds trone for å finne nåde, så er det for deres skyld. Jeg ønsker å være en nådig hyrde for dere, ikke en dømmende. Jeg ønsker å være i stand til å dele ut nåde til dere når dere trenger det." Guds nåde fikk Paulus til å bli en medlidende hyrde, i stand til å gråte med dem som sørget.

Peter skriver: "Etter som enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde." (1.Pet. 4:10). Hva betyr det å være en god husholder, eller utdeler av Guds mangfoldige nåde? Er jeg en slik person? Eller tilbringer jeg tiden med å be bare for min egen smerte, sorg og kamp?

Da vi var på sykehuset med Tiffany, så vi Herrens "folks nåde" i virksomhet. Debbie og Roger ble overstrømmet av kjærlighet fra den forsamlingen de hadde gått inn i. Disse helliges støtte av vår familie, ledet av en gudfryktig pastor og hans kone var utrolig. Nåde strømmet ut fra alle kanter: folk hadde med seg måltider til Debbie og Roger. Andre tok med seg bamser og kosedyr til Tiffany. En gruppe sa. "Vi ønsker ikke å bry dere. Vi har bare kommet for å be." Så de sto utenfor Tiffanys dør og ba.

Jeg så det samme "folkets nåde" som fløt ut av Times Square Church da vi kom hjem igjen. Pastor Carter Conlon hadde lagt igjen en beskjed på vår telefonsvarer som sa: "David og Gwen, vi elsker dere. Denne menigheten faster og ber for Tiffany." Senere, mens jeg vandret nedover gatene i New York City, og følte meg tynget av sorg, så fikk vår pastor Neil Rhodes øye på meg. Han stoppet og sa: "Pastor David, du og din familie er så elsket. Vi står alle sammen med deg." Min ånd ble løftet opp gjennom den nåden som ble gitt meg.

Jeg så denne samme folkets nåde på venterommet på det sykehuset i Virginia. Da jeg snakket med Roger og Debbie om Tiffanys operasjon kom en urolig mor inn. Hun satte seg ned på sofaen og så absolutt sønderknust ut. Da jeg spurte hva som var galt, sa hun: "Min femten år gamle sønns lever sluttet å virke for noen få uker siden. Dersom han ikke mottar en transplantasjon, så vil han ikke leve mer enn noen få uker."

Jeg spurte kvinnen om jeg kunne få be for henne. Hun sa ja, så jeg begynte å be. Etter et minutt eller noe slikt hørte jeg en lyd så jeg stoppet og kikket opp. Debbie satt ved siden av kvinnen. De klamret seg rundt hverandre - og gråt sammen, og klappet hverandre på skuldrene og trøstet hverandre.

Så begynte Debbie å be for kvinnen. Jeg vet at denne bønne kom ut av min datters egen smerte. Og jeg var klar over at jeg var vitne til en sann folkets nåde. Min datter og denne lidende kvinnen var låst sammen i en omfavnelse av felles smerte.

Kjære, våre nåværende lidelser produserer noe dyrebart i våre liv. De danner i oss et rop om barmhjertighetens og nådens gave, for å tilby den til andre som lider. Våre lidelser gjør at vi ønsker å bli nådegivere.

Jeg tror dette er grunnen til at jeg ble så urolig da jeg nylig leste Jobs bok. Jeg ble sint da jeg så hvor forferdelig Jobs tre såkalte venner behandlet ham midt i hans sorg. På side etter side i min Bibel skrev jeg: "Så grusomt! Så grusomt!" Disse mennene sa til Job: "hvis du er ren og oppriktig, da vil han komme deg til hjelp og reise din rettferds bolig på nytt." (Job. 8:6). "Du har glemt Gud Job, du er en hykler." (se 8:13). "Du er full av tomt prat og løgner" (se 11:2-3). "Du får mindre enn hva din synd fortjener" (se 11:6).

For noen få måneder siden sendte jeg ut et budskap som het "Du Trenger Ikke å Forstå Dine Prøvelser - Du Har Nåde" (25. September 2000. Se vår norske hjemmeside!). Etterpå mottok jeg en del sårende brev fra lesere. De skrev i hovedsak: "Fjern meg fra din mailingliste. Du forstår kanskje ikke hvorfor du lider så mye, men jeg gjør det. Du har ingen tro. Jeg ønsker ikke å ha noe med ditt evangelium å gjøre. Du burde ta autoritet over dine prøvelser!"

Åpenbart så ble ikke disse svarene gitt i Kristi Ånd. De var ganske enkelt ikke preget av den nåde og medlidenhet som kjennetegner vår Herre. Noen mennesker får faktisk en ondskapsfull tilfredsstillende av et annet menneskes lidelser. Da Debbie gjennomgikk sin første tørn med kreften så ba lederne i den kirken hun gikk henne om å forlate

menigheten. De sa: "Du er ikke noe vitnesbyrd om Guds helbredende kraft."

Denne slags harde ord får meg til å rope ut lik Paulus: "Herre, gjør meg til en nådegiver. La meg erfare din nåde slik at jeg kan vise den til andre." Jeg har ikke noe nag eller sinne mot disse stakkars bedratte sjelene. Jeg vet at dessverre så kommer en tid da de vil stå overfor sin egen ulykke og sorg. Og de vil ikke ha noen indre ressurser til å takle den.

Job, på den annen side, ble en nådegiver. Fordi denne mannen klynget seg til sin tillit til Gud gjennom sin ildprøve, så var han i stand til å formidle nåde til sin forbitrede kone. Dette er enda mer bemerkelsesverdig når du tar i betraktning den døde tilstand denne kvinnen var i. Hadde du vært sammen med henne da hun hørte de forferdelige nyhetene om sine barn, så ville du ha tenkt: "Hun vil aldri komme seg over dette. Hun vil aldri smile eller leve et normalt liv mer."

Allikevel så var det ikke lenge etter dette at glede og latter enda engang fylte hennes hjem. Hun så sin mann helbredet fra sin sykdom. Og hun fødte enda ti barn til: syv sønner og tre døtre, akkurat som før. Alt ble gjenopprettet, og mere til.

Job og hans kone kalte sin første datter Jemima, som betyr "varm, kjærlig, lille due." Snakk om bilde på Guds nåde: den samme kvinnen som ba sin mann om å forbanne Gud var nå blitt velsignet med en nydelig liten due som brakte fred til hennes hjem.

Jobs kone kom ikke bare tilbake til livet, men hun lo og frydet seg også igjen. Hun kunne øyensynlig ikke glemme fortiden. Men nå ble en ny verden av velsignelser og glede åpnet for henne. Og rettferdige Job levde enda 140 år. Skriften sier at denne gudfryktige mannen levde lenge nok til å se: "... sine barn og barnebarn i fjerde ledd." (Job 42:16).

Guds ord forsikrer oss: "Om kvelden kommer gråt som gjest, om morgenen er det frydesang." (Sal 30:6). Og alt skjer gjennom nåden!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2458/>